

Z kázání bratra Franka, Krefeld, sobota, 6. 6. 2009

Zpět ke Slovu z Izaiáše 40. Jakou cenu mají lidé, kteří nevěří Bohu, kteří nevěří Božímu Slovu, kteří uvěřili lži? Co s nimi může Bůh začít? Má je vzít nahoru, aby potom dále pokračovali, anebo je má nechat dole, aby byl nahoře navždy klid a mír? Pán vezme do Své slávy jenom lidi, kteří jsou spaseni skrze krev Beránka, byli očištěni, lidi, kteří z milosti obdrželi nový život, život Boží. Tedy to jedno jsou různí duchové, kteří jsou v činnosti, duch času, lživý duch, dokonce existuje celý rejstřík.

Ale potom se těším, když v 1. Korintským, kapitola 12, můžeme najít, kde je v Církvi mluveno o tom, co Pán z milosti skrze Ducha svatého v Církvi působí. V 1. Korintským 12, od verše 4:

„Rozdílní pak darové jsou, ale tentýž Duch.“

Rozdílné dary, které Bůh z milosti daruje, ale jenom jeden a tentýž Duch. Jak často jsme to již řekli: Předtím, než může nastat jednomyslnost v Církvi, tak musí být mezi zvěstovateli. Jestliže není mezi zvěstovateli, jak potom má být jednota v Církvi? Bůh chce opět nastolit harmonii, chce všechno zavést zpět do původního stavu, aby mohlo být řečeno [v. 13]:

„Skrze jednoho zajisté Ducha i my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme.“

To se musí stát pravdou – tak, jak to Bůh vpravdě řekl.

Potom ve verši 5:

„A rozdílná jsou přisluhování, ale tentýž Pán...“

Verš 6:

„A rozdílné jsou moci, ale tentýž jest Bůh, kterýž působí všechno ve všech.“

Bratři a sestry, potřebujeme nadpřirozené působení Boží – působení skrze Ducha Svatého. Jak to již zaznělo – slova *pozdní déšť* – v Zachariáši 10 je psáno, že Bůh pošle ranní a pozdní déšť. U Jakuba 5 je psáno, že oráč očekává na drahocennou úrodu země, až přijde ranní a pozdní déšť. Jsme nyní jako Církev skutečně na posledním kusu cesty před návratem Ježíše Krista, našeho Pána, a v nás jednoduše musí být žá-

dost Boha nadpřirozeným způsobem prožít. Ne s křečí, ne s křečí, nýbrž s chválou, s chválou. Nejkrásnější křest Ducha jsme prožili, když ti, kteří uvěřili, chválili krev Beránka a těšili se ze spasení a odpuštění a tak srdečně děkovali, až nastal přechod z toho, co jsme my, jako věřící, jako dík Pánu mohli předkládat, a Duch Svátý to převzal a naplnil všecky, kteří Slovu věřili, a milost prožili. Je to zaslíbení, které dal Bůh.

Není nám nic platné, jestliže Slovo zaslíbení nalézáme napsané v Bibli – kolikrát? – devadesát jedna krát – **musí nás to oslovit osobně.** Bůh zaslíbil, že v posledních dnech svého Ducha vylije na všecko tělo. Bůh zaslíbil:

„Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým.” [Zach 4:6b]

A my ze srdce věříme nejen v to, že jsme slyšeli zvěst napravení, ale i že Bůh Své Slovo dodrží a z milosti dá znovunapravení. Jinak to nejde. Bůh stojí ke Svému Slovu. My můžeme něco slíbit a možná to nedodržíme, avšak:

Boží zaslíbení zůstávají – na věky se nepohnou.

Ježíš trvale zapečetil, co ve Slově slibuje.

(text písně Navěky Bůh v slibech stojí, pozn. překl.)

Co řekl Petr v prvním kázání?

„Jistě nejsou tito, jakž vy se domníváte, zpilí, poněvadž jest teprv třetí hodina na den. Ale toto jest, což jest předpovědíno skrze proroka Joele.” [Sk 2:15-16]

Jan kázal své kázání a řekl:

„Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, ... On vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.” [Mt 3:11]

Jaký byl výsledek? Zjevily se jim jazyky jako ohně rozdělené. Ne jednoduše nějaký plamen ohně, který by vyšel z očí nebo z úst, nýbrž ohnivé jazyky. Proč ohnivé jazyky? Jazyk je zlo, jazyk je rozněcován peklem, jak psal Jakub. [Jk 3:6] Ale o Letnicích byl Bohu posvěcen celý člověk, a obzvláště jazyk. On je ohněm Božím tříben, a potom mohli veliké skutky Boží zvěstovat. Potom se mohlo stát: *„... jakž ten Duch dával jim*

vymlouvati.“ [Sk 2:4b] Ne se starým, peklem zkaženým, zapáleným jedovatým jazykem, se kterým se natropilo mnoho zkázy.

A buďte jednou poctiví, existuje jeden jediný úd v těle člověka, skrze který by mohlo být natropeno tak mnoho zkázy, jako jazykem? Co všechno se neříká!?! A potom **Bůh člověka vzal, posvětil jej Božím ohněm a očistil jazyk a pak dosáhlo pomazání Duchem Svatým svoje pověření a určení. Tak se to stalo na počátku a tak se to musí stát i nyní na konci. Neboť jenom tak bude Církev jedním srdcem a jednou duší.** A jestliže chceme ještě krátce dále číst, zde ve verši 7:

„Každému pak dáno bývá zjevení Ducha k užítku.“ [1Kor 12:7]

Chceme to jenom číst, anebo to chceme prožít? Zdali se to má v nás tak stát? Jestli ano, řekněte Amen! Jestliže to má tak být, potom musíme být ze srdce u věci. **A nejenom mít vyučování, nýbrž vyjádřit před Bohem žádost, aby to, co se stalo na počátku, se mohlo stát také nyní na konci.**

Ve verši:

„8 Neboť někomu dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti, jinému pak řeč umění podle téhož Ducha,

9 Jinému pak víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jednotném Duchu,

10 Někomu pak divů činění, jinému pak proroctví, jinému pak rozeznání duchů, jinému pak rozličnost jazyků, jinému pak vykládání jazyků.

11 Ale to vše působí jeden a tyž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláště, jakž ráčí.

12 Neboť jakož tělo jedno jest, a mnoho má údů, ale všickni ti jednoho těla údové, mnozí jsouce, jedno tělo jsou: tak i Kristus.

13 Skrze jednoho zajisté Ducha i my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme...”

Mnozí údové tvoří jedno tělo. A potom máme Boží harmonii. Také mezi službami, milovaní bratři, také mezi službami. Pak máme Boží harmonii. Ještě v kap. 12, verš 9:

„Jinému pak víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jedinstevním Duchu.“

Všecko skrze Ducha, všecko od Boha působené, skrze moc Ducha Svatého. **Nikdo si nepřinese nic s sebou; jediné, že by nám bylo všecko od Boha dáno.** Potom verš 10:

„Někomu pak divů činění, jinému pak prorocství, jinému pak rozeznání duchů, jinému pak rozličnost jazyků, jinému pak vykládání jazyků.“

A pak přijde korunování: *„Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje každému obzvláště, jakž ráčí.“* [verš 11] A potom vidíme tělo Krista ve funkci, ke které je určeno.

Pak vidíme, že Církev v tomto čase má veliký úkol a velkou zodpovědnost. Nejenom já a sloužící bratři, nýbrž celá Církev má zodpovědnost – že Bůh přijde ke Svému právu, že Duch Boží může být v činnosti a že by bylo v našem středu potvrzeno Boží Slovo. **Tu stejnou službu, kterou vykonával náš Pán, v té chce pokračovat skrze Církev. A co bratr Branham řekl? To, co Pán činil skrze jeho službu, se má dít a bude se dít skrze Církev v plném znovunapravení.** Tedy nejenom já, nebo moji milovaní bratři, kteří mají účast při zvěstování Slova.

Nechtě nás dnes společně jednoduše před Pánem vyznat, že zde neseme zodpovědnost před Bohem. Máme zodpovědnost před Bohem, že se ta poslední zvěst dostane až do posledních končin země. Neseme před Bohem zodpovědnost, aby se naplnila všechna zaslíbení.

Máme také zodpovědnost... – a to nechť je také ještě krátce zmíněno: Jestliže např. bratři říkají: „Bratře Franku, ty se nesmíš zaplétat do záležitostí lokálního sboru.“ To také nedělám. To také nemám v úmyslu, ale jestliže se již máme vrátit zpět k začátku, potom musíme číst Skutky apoštolů. Potom musíme vidět, jaká zodpovědnost byla v lokálním sboru. Ne-

jlepší příklad k tomu je ze Skutků apoštolských 15. Zde nepřišli jenom apoštolé, zde přišli apoštolé a starší dohromady, a sice v Církvi.

Pracírkev neznala žádný systém jednoho muže, to ne. Americký systém je systém jednoho muže. A to je kazatel a po něm nejprve nepřijde nic a pak zase nic... Ne, to není správné. V lokálních sborech byli starší; byli starší a dokonce Pavel, Pavel povolal starší, aby k němu přišli – Skutky apoštolské 20 – a mluvil s nimi, nezavolal těch pět služeb, zavolal starší, kteří měli zodpovědnost v lokálním sboru.

Vás Bůh ustanovil nad stádem! Zpět k biblickému pořádku!

Čtěme to zde: Skutky apoštolů, 15. kapitola ve verši 2, na počátku je psáno:

„A když různici a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s nimi měl, zůstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a někteří jiní z nich šli k apoštolům a starším do Jeruzaléma o tu otázku.”

A potom ve verši 4:

„A když se dostali do Jeruzaléma, přijati jsou od církve a od apoštolů a starších. I zvěštovali, cožkoli činil s nimi Bůh.”

Verš 6:

„Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili.”

Nerozhodl jeden muž, nýbrž apoštolé, starší, ti, kteří před Bohem nesli zodpovědnost; a potom je na závěr psáno:

„Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám.” [v. 28]

Tedy v každém způsobu zpět ke Slovu Božímu. Zpět k tomu, co nám jest předáno z času apoštolů. Verš 22:

„Tedy vidělo se apoštolům a starším se vši Církví...”

Pozorujete? Celá Církev nesla zodpovědnost. Já vás dnes všechny prosím o to, všechny sloužící bratry, všechny starší, **celou Církev: Společně převezměme zodpovědnost, abychom tak mohli před Boží tvář předstoupit, že by se nad námi otevřela nebesa, abychom skutečně naši vůli**

mohli vložit do Boží vůle a Pán mohl přijít ke Svému právu. A potom se to může stát, ve Skutcích apoštolů 13 je psáno od verše 1:

„Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, někteří proroci a učitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž měl příjmi Černý, a Lucius Cyrenenský...“

Verš 2:

„A když oni služby Páně konali, a postili se, dí Duch svatý: Oddělte mi již Barnabáše a Saule k dílu, ke kterémuž jsem jich povolal.“

Bratři a sestry, shrňme dohromady, o co se jedná. Jsme konci skutečně velice blízko a já mám za to, že jsme to všichni pochopili. Tak intenzivně, jak se nyní jedná o Izraeli, Jeruzalémě a o míru, tak jsme to doteď ještě neprožili. Nejedná se o žádném jiném městě, nejedná se o Moskvě nebo Washingtonu, nejedná se o žádném jiném městě, než o Jeruzalémě. Jenom o městě, které Bůh vyvolil, jenom o hoře Sión, ze které má vyjít poučení. Ano, jedná se jenom o to, a my skutečně vidíme, že všecko přišel do posledního kola, a já to říkám ještě jednou:

Byl bych si jist, když by Pán byl dnes zde, řekl by:

„Aj, předpověděl jsem vám všecko.“ [Mk 13:23]

„A když se toto počne dít...“ [Lk 21:28a]

Mohl bych vám ještě z proroctví Daniela, ze Zjevení 13 číst, co se nyní skutečně děje; a když to všecko vidíme a slyšíme a prožíváme, co nám jiného zbývá, nežli přijít k Pánu blíže, jemu se nově posvětit a říci: „Měj Svou cestu s námi, Tvá vůle se staň, tak jak v nebi, tak také na zemi.“ Ne jenom sloužící bratři, ale celá Církev. A prosím, nezapomeňte na tyto dva verše z 1. Jana 4, verš 4 [a 6]:

„Vy z Boha jste...“ a „My z Boha jsme...“

A proto slyšíte, co ve jménu Páně zvěstujeme. Je to spojení zde od lidu jako Církve k těm, kteří Slovo zvěstují. Co bylo bratru Branhamovi řečeno 7. 5. 1946?

„Jestliže dosáhneš, že ti lidé budou věřit, pak tvé modlitbě nebude nic odolávat, ani rakovina ne.“

Zvěstovatel musí dosáhnout, aby lidé nevěřili jenom Bohu, nýbrž věřili, že zvěstovatel v pověření Božím Slovo káže a potom v pověření Božím jedná, ne ve vlastním pověření. A ze srdce vám říkám: **V okamžiku, kdy si všichni uvědomíme a jsme si vědomi, že je to přikázání Páně – „na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou“ [Mk 16:18b] – slibuji vám, jestliže my s tímto postojem jako nemocní přijdeme k modlitbě a víme, že to není vůbec ten bratr, který nyní pokládá ruce – Pán přeci řekl, Pán řekl:**

„Na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.“

Zaujměme tento postoj a řekněme: „Milý Pane, vždyť nejdu k tomu bratrovi, já přicházím k Tobě, Ty jsi to řekl – Ty jsi to řekl! Ty jsi tento přikázání dal: „Na nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.“

Kdo přijde s touto vírou, toho Bůh nemůže zklamat, tomu On musí to Slovo dodržet a to Slovo při něm potvrdit.

Bratři a sestry, musíme se a smíme se postavit na tuto půdu víry a Bohu všechno dověřit. Všecko, až ku stvořitelským divům, které z milosti činil. Také ve službě bratra Branhama činil stvořitelské divy. Mluvil – a stalo se.

Ale řekněme to ještě jednou: Pán přeci řekl – a náleží to k misijnímu pověření – nejenom evangelium zvěstovat, ale ty, kteří uvěřili, křtít, tak je to psáno, a nemocným pokládat ruce na to, aby byli uzdraveni. Tak je to také psáno. Ve stejném misijním pověření. **A jestliže zde společně převezmeme zodpovědnost a Slovo neseme v našem srdci a bude nám zjevením, skutečně zjevením, zde není člověk, který něco dělá, nýbrž jedná v pověření Božím. Potom Bůh nemůže jinak, nežli potvrdit Slovo a víru a darovat to, o co jsme prosili.**

Ve shrnutí chceme utěšeně říci: Co duch času a ostatní duchové na celé zemi dělají a působí, to je jedna věc; Církev Ježíše Krista stojí pod pomazáním a vedením Ducha svatého, a zde bude Pán rozdělovat tak, jak se Bohu líbí, a nás přesadí do toho stavu, aby všechno, co je zde popsáno, jest a bylo pravdou, skutečně bylo pravdou. Bratři, i my, kteří Slovo zvěs-

tujeme, nově spoléhejme na nové posílnění od Pána. Za naplnění přece nemám zodpovědnost já, tu převzal Bůh. Já musím jenom věřit a modlit se a Pán své Slovo potvrdí.

Řekněme to ještě jednou: Bůh nám daroval milost před miliardami lidí věřit tak, jak praví Písmo. Ale obzvláště daroval milost ve víře přijmout zaslíbení pro náš čas. Děti zaslíbení věří Slovo zaslíbení a vidí naplnění toho, co Bůh zaslíbil. Co může Bůh ještě více učinit? Učeným písmem Pán zcela jasně řekl [Jn 8:47]:

„Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste.”

Zde vidíme věřící, nevěřící, Boží děti a ty dotyčné, kteří to nejsou. Ještě jednou to slovo z Izaiáše: Co je člověk bez Boha? Jakou má budoucnost, jakou naději? Ze země jsi vzat a do země se máš vrátit. [1M 3:19] Má to být všecko? Ale náš Pán říká [Jn 3:3b]:

„Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božtího.”

Musí to přijít tak daleko, abychom nejenom my byli v království Božím, nýbrž aby království Boží bylo uvnitř nás. Jako bratr Schmidt četl z Římanům 14:8:

„Neboť buď že jsme živi, Pánu živi jsme.”

Nuž my žijeme Pánu, protože On za nás zemřel.

Dnes chceme společně chválit sílu krve, sílu Slova a sílu Ducha Svatého. Hledíme ve skutku na tak mnohá léta zpět, ve kterých Pán žehnal a činil veliké věci. On učiní ještě větší.

Jestliže jsme dnes nekázali mocně, tak to je z důvodu překladatelů. Když bych mohl mluvit tak, jak je mi na srdci... Bratři a sestry, to Slovo ve mně žije, je mi vzácné, stalo se mým pokrmem a nevrátí se zpět prázdné, ono vykoná, k čemu je Pán poslal.

Chválen a veleben nechť je věčně věrný Bůh, který se nám osobně v Ježíši Kristu zjevil a který nyní vede k dokonání spásnou radu, přičemž my z milosti smíme mít účast. Našemu Bohu nechť je vzdána čest na věky. Amen.